

PAYER IMRE

Keleti capriccio

Világkert – síkos holdfényben Allah arca merül át.
Külön mozdul kebel, csípő, rubinodnak mámore,
áloé illata lengi, s kerted kéjben merül át.

Majd Káma isten delej-imája hangzik
– dzsungelben oltár: a hasad és a kebled –,
gyorsuló ringás a hevesebb szorítás.
A ruh rikolt fel, mikor a csúcsra érünk!

Öregedő Alkesz kocsmadala

Nem érdekel diadal,
nyugalomra vágyom.
A foghíjas házfalak
között létem már rom.
Áramszünet az öröm,
még csak nem is álom.
Hol hibáztam el a célt?
Soha nem találom.

(Tornyos kapun áttörök!
Tomboló verőfény.
Tünde poron taposok.
Zúgjon, véres örvény
délidőzi zsvaja
véres szemfehérjén.
Harci mének robaja
Bástyáknak lépcsőjén.)

Bóbiskolok, motyogok,
ülök kocsmaszéken.
Söröskorsóhatalom
alkonyodó kézben.
Szerteoldódom te is
velem felerészben.
Bambán bámul a tükör
– ahogy belenéztem.